

Reisebrev 2 fra seiltur i Vesterled sommeren 2004
fra Per-Henning

Muligheten

Seilasen i Vesterled startet egentlig i november i fjor, da skipper Nils spurte om jeg ville være med over Atlanteren igjen i november – desember 2004.

Nils og kona Marit går av tidligpensjon fra 1.juni, og starter på det de planlegger skal bli en jordomseiling i juli 2004.

Nils seilte tur-retur Fredrikstad – Karibien i september 1990 – juni 1991, og jeg var med på strekningen Las Palmas – St. Lucia i november.

Det var en flott opplevelse som jeg har mange gode minner fra, og som jeg godt kunne tenke meg en gjentakelse av. Nils forteller at ferden denne gang skal gå til Shetland så til Orkenøyene og vestkysten av Skottland, gjennom Irskesjøen, videre over Biscaya til Nord-Spania, så til Portugal, over til Madeira og Kanariøyene. Så er det over Atlanteren med deltagelse i ARC (Atlantic Rally for Crusiers) . Resultatet fra 1990 med 4. premien klassen og 16. plassen totalt av 121 båter skal forbedres.

Nils vil gjerne ha mannskap på etappen ned til Spania også, kunne det være noe ? Ole Brummen i meg tenker selvfølgelig : Ja takk begge deler, men ferie og fri er jo dessverre en begrenset ressurs som må rasjoneres med. Jeg har 2 uker ferie til gode som jeg har skjøvet foran meg noen år, og med planlagt start på ferden i begynnelsen av juli, kan jeg ha ferie på et tidspunkt som passer best rent jobbmessig.

Beslutningen om deltagelse på ferden i Vesterled modnes raskt, og jeg gjør en avtale med Nils om å være med fra Norge til Spania.

Avreise

Så er plutselig dagen for avreise der, og jeg og min venninne Ragnhild mønstrer på i Bergen lørdag den 10/7. Pulten på jobben er ryddet, og etter en lang fredag, var jeg så å jour som jeg kunne være.

Det var fint vær i Bergen, men familiebesøk, besøk i båten av seilervenner, proviantering osv gjorde at turen først startet på mandag 12/7. Værmeldingen lød på vind av kuling styrke fra vest; dvs midt i mot ift Lerwick på Shetland. Vi la oss derfor på Hjellestad, som ligger i leden mot Marstein fyr, for å vente på mer gunstige vinder der.

Båten

Båten vi seiler med er en Bennetau First 435 fra 1988, som Nils kjøpte i 1995 på Mallorca av engelsk eier, og er Nils sin 4. First. Båten er 44 fot, svært solid bygget, og nå er den utrustet for langseilas. GPS, radar, vindror, autopilot, 2 kjølebokser og en liten fryser. Vanntanker som rommer 500 liter og dieseltank på 180 liter + 140 liter i kanner. En ”watermaker” er under installasjon, og vil sørge for rikelig med vann på de lange strekkene over Atlanteren og Stillehavet. VHF er det selvfølgelig ombord, men i tillegg også en kortbølgesender for kommunikasjon med radioamatører over hele verden. Radioen er også utstyrt med modem,

slik at vi kan sende og motta mail. Det er fint for å holde kontakt med familie og venner, når fraværet fra gamlelandet blir på mange år.

En kombinert vindmølle og vannkraftverk ligger og venter på oss i Skottland, og når det er montert, er vi sikret nok strøm til å drive alt utstyret om bord. I tillegg har Nils også 2 store solcellepaneler om bord, som vil hjelpe til med strømforsyningen når en kommer på sydligere breddegrader.

Ellers er båten stor og romslig innvendig med stor akterkabin og forpigg, og to toalett med enkel dusjmulighet. Salongen er stor og hyggelig, og pantryet har gassovn med tre bluss og stekeovn. Trykkvann (varmt og kaldt) er også på plass. I tillegg kartbord med alle instrumentene tilgjengelig, og mulighet til å justere kursen når vi går for autopilot.

Skipperen og kona

Skipperen er oppvokst i fjæresteinene på Nord-Møre, og har, selv om han og kona Marit bor på Ringebu i Gudbrandsdalen, hatt båten(e) liggende i Fredrikstad, og brukt dem mer enn de fleste. Ca. 35.000 nm er totalt utseilt distanse til nå, og det tilsvarer 12 ganger over Atlanteren. Nils er nå pensjonert produksjonssjef fra Gudbrandsdals energiverk, og kan det meste, for ikke å si alt, om installasjoner om bord. Han er en dyktig seiler, og har deltatt i mange regattaer over Nordsjøen, og krysningen av Nordsjøen i år blir hans 15. Han har min fulle tillitt, jeg vet han kan fikse det meste hvis det skjer noe med utstyret om bord, og han tar aldri noen sjanser.

Kona Marit er nå pensjonert sykepleier, og har vært med på de fleste av turene, over Nordsjøen 9 ganger, og over Atlanteren begge veier i 1990-1991.

Over Nordsjøen

Jeg har seilt over Nordsjøen 2 ganger, og mens vi venter på gunstigere vind på Hjellesstad, tenker jeg tilbake på Shetland Race i 1992; det var en heller ubehagelig opplevelse. Da var jeg sjøsyk for første og til nå eneste gang (tre uker over Atlanteren i 1990 inkludert); og hadde forresten diaré samtidig. Det er en dårlig kombinasjon. Jeg ville gjerne opp i frisk luft, men måtte holde meg i nærheten av "potta" hele tiden.

Det blåste stiv kuling, og fra Odinplattformen sa de at målt bølgehøyde var 5m. For å komme seg ut i cockpiten under slike forhold må regntøy, slagstøvler, redningsvest og sikkerhetsline på først. Den som har vært sjøsyk vet at en egentlig ikke ønsker å bevege seg i det hele tatt, så jeg var nedenunder i 5 timer før jeg var i nogenlunde form til å få på meg utstyret og komme opp i cockpiten. Alle de andre hadde kortere eller lengre perioder der de også var sjøsyke, men det var en mager trøst. Under slike forhold synes beskrivelsen av havkappseilas "som å stå under en iskald dusj og rive i stykker tusenlapper" å være ganske treffende.

Efter en slik opplevelse er en ikke helt sikker på om sjøsyken var en engangsforeteelse eller ikke, så jeg syntes det var helt greit at vi ventet til været ble bedre før vi la ut.

Løyende vind og gunstig prognose gjorde at vi la ut neste dag. Brukbar, men ikke beste vindretning møtte oss ved Marstein fyr. Ragnhilds seilerfaring begrenset seg til en fredelig uke langs svenskekysten og over til Læsø. Hun hadde derfor utstyrt seg med sjøsykeplaster bak øret og inntok også malt ingefær rørt ut i vann.

Det virket som det reneste brekkmiddelet, så bare et par mil vest for Marstein, var sjøsyken et faktum. Etter å ha kvittet seg med alt, og vel så det, ble hun lagt i en sjøkøye nedenunder, og der forholdt hun seg helt rolig på resten av overfarten. Men så var hun også kurert for sjøsyken, og hadde ingen problemer resten av turen.

Overfarten gikk uten problem, vinden spaknet, og vår ETA (som den observante leser av forrige Reisebrev husker er Estimated Time of Arrival) som ved Marstein fyr var 27 timer frem i tid ble til 33 timer vel i havn på Lerwick, Shetland der vi ankom onsdag kveld.

Det er alltid spennende å nærme seg land etter en slik overfart. Først aner man, så ser man de svake og gjerne grå konturene av land når landkjenningen kommer på kveld eller natt. Innseilingen til Lerwick er trygg og enkel, og lysene fra en grå, (alle hus er av grå mur eller steinhus) men svært hyggelig by møtte oss.

Her slutter Reisebrev 2; det ble nok lenger enn de fleste orket å lese, men det blir nok et Reisebrev 3 også, så hermed er dere advart.